

spune că avem un ritm al imaginilor. În spectacolul *Casa de pe graniță*, în regia lui Tompa Gabor, scenele în care personajele căutau să se ascundă de prigoana poliției de frontieră erau constituite pe un ritm al actorilor.

În general, nu este bine să confundăm teatrul cu filmul, și nici actorul cu spectacolul. În caz contrar, vi se poate întâmpla ce mi s-a întâmplat și mie la finalul spectacolului *Made in China*: să vi se ceară să aplaudați! „Măcar pentru jocul actoricesc”. Problema e că eu nu sunt actor, ci spectator! Logic este să aplaud spectacolul întreg, nu talentul actoricesc! În plus, mirosul de pepene mă anesteziase!

Teatrul Desant – Made in China, adaptare liberă după o piesă de Rodrigo García. Regia: Ioana Păun. Cu: Smaranda Ciceu, Alexandru Fifea, Lari Giorgescu, Cristina Găvruş, Lala Mişosniki. Multimedia: Maria Drăghici. Data premierei: 12 iunie 2007.

Maria SÂRBU

Sub avalanşa bunurilor de consum

Îndrăznează ideea Ioanei Păun de a face un spectacol de școală după un text de Rodrigo García. I-a spus „adaptare liberă”. Nu l-a intitulat *Agamemnon*, căci despre acest text este vorba, ci **Made in China**. Astfel, tânăra regizoare și-a asumat libertatea în realizarea scenariului pentru creația sa scenică, dar și-a rezervat și dreptul de a rămâne oarecum prizoniera scriiturii acestui autor spaniol al cărui teatru chiar face furori în lume.

Copleșită, teoretic cel puțin, de „agresivitatea” supermarket-ului zilelor noastre, ea subintitulează spectacolul „*O lume care consumă până crapă, fără discernământ și fără scop*”. Aduce în față – prea mult în față – obsesia unui om pentru cumpărături. Acesta cumpără tot ce vede, pentru familia compusă din trei persoane. De fapt, cumpără ceea ce nu-i trebuie familiei.

Regizoarea insistă pe cantitate – sub presiunea avalanșei „bunurilor de consum” relevând societatea de consum. Insistă pe lăcomia bărbatului, apoi pe nebunia lui de a se răzbuna pe copil și nevastă. Insistă pe un joc, prea forțat pe alocuri, al actorilor. Și se depărtează de „misterioasa coerență” pe care trebuie să o capete textul lui García în „structura reprezentăției teatrale”.

Poate Ioana Păun vede la Rodrigo García un teatru „murdar și urât”, precum și-l numește dramaturgul, dar nu are forța de a ridica astfel de idei „la un nivel de reprezentare poetică”. Or, teatrul lui García un astfel de „interes” urmărește, căci altfel, el nu l-ar scrie.

Totuși, spectacolul nu se șterge ușor din memorie, deși nu-ți poți permite să spui că e memorabil. Spațiul mic de la Teatrul Desant, în care publicul este la un pas sau doi de interpreți, te poate apropia de actul scenic și totodată te poate îndepărta. În cazul dat, te ține la mijloc. De aceea, trebuie de remarcat efortul echipei și, cum spuneam, îndrăzneala de a face trimitere la un text de Rodrigo García despre care critici remarcabili spun că are „o scriitură extrem de personală”. Apoi, curajul de a vrea să faci teatru într-un spațiu independent, cum este Teatrul Desant. Aici lumea se încăpățânează și naște proiecte.